

Slechts enkele dagen na de eigenlijke bevrijding zijn we reeds terug naar Heist getrokken, en dit met een wagen volgeladen met eten.

In de moeilijke naoorlogse periode hebben wij er nog maanden kunnen van "genieten". Toen we ons huis op de hoek van de Knokkestraat en de Onderwijsstraat bereikten, moesten wij vaststellen dat er veel beschadiging was. Het dak was voor de helft kapot, maar dat werd rap hersteld.

Wat ook een grote indruk op ons gemaakt heeft is de repressieperiode. Ik heb nog gezien dat de meubels van mensen die hadden samengezworen met de Duitsers, in brand werden gestoken.

De oorlog was een zwarte bladzijde in ons leven, die wij evenwel hebben kunnen omdraaien zonder het verlies van familieleden. Gelukkig zijn er in onze familie tijdens de oorlog geen slachtoffers gevallen.

Eric Snauwaert
Dirk Valcke

Jeanette Couwijser vlucht met Onze Lieve Vrouw in de kinderwagen...

We woonden in de Sint Antoniusstraat 7 te Heist en in die tijd was ik een kind van tien jaar. Zoals alle Heistenaars moesten ook wij onverwachts vluchten naar Knokke, op bevel van de Duitse bezetter. Met al ons hebben en houden trokken we te voet naar Knokke. De weinige spullen die we hadden namen we mee, en de kinderwagen kwam daarbij goed van pas. In die kinderwagen lag een beeldje van Onze Lieve Vrouw. Moeder had het meegenomen om onze bescherming te bekomen.

In Knokke aangekomen moesten wij naar Het Zoute waar we een onderkomen vonden in de villa Ma Jolie in het Iers Pad. We woonden er temidden andere villa's waar Duitse soldaten hun intrek in hadden genomen. Dat wilde ook zeggen dat onze vrijheid zeer beperkt was en wij ons zeker niet te ver van huis mochten wagen. Van veel buiten lopen om te spelen was er dan ook op dat moment geen sprake.

Toen het dan toch al eens gebeurde dat wij buiten speelden hebben wij op een ogenblik een Russische krijgsgevangene ontdekt die zich had verstopt in een bunker. Wij gebaarden van niets en brachten die jongen elke dag wat eten. Mijn vader kende een Knokkenaar van de Witte Brigade (Rudolf) en die heeft er voor gezorgd dat die jongen na de oorlog in veilige en goede handen van de Canadezen is gekomen.

Zoals vele anderen hebben ook wij in de dagen van de bevrijding vooral in de kelders geslapen. In de salons, waar wij overdag meestal verbleven, is er een voltreffer gevallen. De ravage was enorm : de tafel en de kinderstoel, de pot op de kachel... alles was in splinters geschoten. Gelukkig was er niemand aanwezig en verbleven wij allen in de kelder. De ramen en deuren van de kelder waren afgeschermd met zandzakjes (Vaderlandertjes).

**DE GEMEENTERAAD VAN HEIST-AAN-ZEE,
vergaderd in Openbare Zitting van 19 Februari 1945.**

BESLUIT :

Hierbij den innigsten dank van het Gemeentebestuur en van de bevolking van Heist-aan-zee uit te drukken **AAN HET GEMEENTEBESTUUR EN AAN DE BEVOLKING VAN KNOKKE**, voor het liefderijke onthaal verleend, en de goede zorgen betoond aan de inwoners van Heist-centrum tijdens hun verblijf te Knokke ten gevolge van het Duitsche Evacuatie-bevel van 24 September 1944.

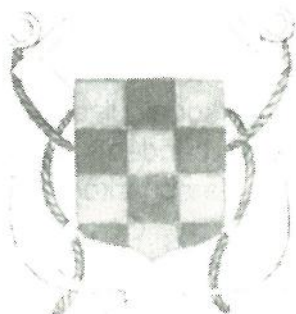
En in deze hulde van dankbaarheid te begrijpen: den Heer Gemeentesecretaris **CLAEYS**, den Heer **HEYNEMAN**, Bureeloverste in den Bevoorradingdienst, en gansch het Gemeentepersoneel der Stad Knokke, die, met zooveel ijver en bereidwilligheid, zich ten dienste hebben gesteld van de Heistsche bevolking.

AAN HEN ALLEN. ONZE INNIGSTE, ONZE HARTELIJKSTE DANK !

De Raad geeft opdracht aan het College dit besluit uit te voeren en over te maken.

Aangenomen met eenparigheid der aanwezige leden

(Geteekend) De Voorzitter-Burgemeester a. i. : **R. de GHELDERE**,
De Schepenen a. i. **Edm DAVELOOSE** - **Th. DENOYEL**,
De Raadsleden **V. DHONDT**, **J. WARMOES**, **F. ROSSEEL**,
De Secretaris a. i. **F. MONBALLYU**.

In "onze" villa verbleven nog drie andere gezinnen met in totaal 12 mensen. Op een dag, na zware beschietingen, hoorden wij zware stappen in huis. Mijn vader ging voorzichtig kijken en zag dat het twee Duitsers waren op de vlucht. Hun paard was gewond en ze vroegen ons of we geen paardenvlees moesten hebben om te eten, en of we een slachter kenden. Uiteindelijk werd het dier afgemaakt met een nekschot en daarna zijn de Duitsers vertrokken. Wij hebben zeer lange tijd nog kunnen eten van dit paardenvlees.

Na de bevrijding, toen we terug naar Heist mochten, hebben wij ons huis in zeer slechte staat teruggevonden. De helft van het dak was weg en er vielen geen deuren noch ramen meer te bespeuren. In onze eetkamer stond er zowat 20 cm water.

Maar toch waren wij gelukkig dat we weer thuis waren en dat wij de oorlog overleefd hadden.

Beetje bij beetje hebben wij ons dan moeizaam weer opgewerkt.

Eric Snauwaert – Dirk Valcke

Oorlogsbeelden uit de kinderjaren van Gerard De Vlieghe

Toen de oorlog uitbrak in mei 1940, moest ik in oktober nog zeven jaar worden. Ge zult misschien zeggen, wat weet die snotaap nu eigenlijk van de oorlog, maar volgens mij staan beelden uit de kinderjaren zuiverder voor je ogen dan gebeurtenissen die gebeurd zijn op latere leeftijd.

Zo weet ik nu nog met grote zekerheid dat het die bewuste meidag zeer, zeer mooi weer was en wij niet naar school moesten.

Ik zie nog de soldaten van ons Belgische leger voorbij trekken.

Ik zie nog, alsof het gisteren was, de legerkok de overschotten van de patatten uit zijn veldkeuken op de paardenkassei smijten. Duitse vliegers vlogen over de Belgische soldaten die zich verdekt opstelden. Ze wierpen briefjes uit met de boodschap : Wij zijn uw vrienden. (zelf opgeraapt en gelezen). De rest ben ik vergeten, maar ik vertel dat maar om er de lezer op te wijzen dat kinderoogen dingen van de oorlog hebben gezien die misschien het oog van een volwassene zijn ontgaan.

Van die oorlogstijd zie ik nog die eerste twee Duitsers, ze reden met een moto. Wij staken ons een beetje weg voor die mannen met andere soldatenhelmen dan onze Belgen en met een groot plaket op hun borst. Later noemden wij deze soort "veldgendarmes".

Ik zie ook nog een brandend Duits vliegtuig naar beneden komen, enz. enz, ...

Ik herinner me ook goed de koperen kogelhulzen die geld waard waren en die andere roodkoperkleurige die geen waarde hadden. De bommen die in Heist vielen, de schroeven van de brandbommen... de spookkogels die naar de vliegtuigen geschoten werden, mooi bij nacht voor kinderoogen. Ook mooi waren de zoeklichten. Er vielen ook drie bommen in de wei voor onze deur. Die bomgaten werden later opgevuld met materiaal uit de vuilniskar.